

„Uvidíte tam palmové háje a ptáky všech barev... Oáza se vám vzdá, neboť si náboženství oázy přinášíte v srdcích, kdežto ti, jež odtud vyháníte, nejsou už oázy hodni. Dokonce i jejich ženy si myslí, že plní jen smutnou, běžnou povinnost, když perou prádlo v potoce, zurčícím přes kulaté bílé oblázky. A zatím je to slavnost. Ale vy, zkorinatělí pískem a vysušení sluncem a prosolení žhavou kůrou solných údolí, vy je pojmete za manželky a s rukama v bocích budete potom hledět, jak perou prádlo v modré vodě, a vychutnávat vítězství.

Dík tomu, že jsou kolem vás nepřátelé, kteří vám dodávají tvrdosti, jste dnes uprostřed písku trvalí jako cedr, a budete trvat i v oáze, jestliže se pro vás oáza nestane úkrytem, kde se člověk uzavře a zapomene, nýbrž nepřetržitým vítězstvím nad pouští.

Zvítězili jste nad jejím lidem, neboť se uspokojen svým bohatstvím sobecky uzavřel. Věncem písku, svírající oázu, považovali pouze za její ozdobu a smáli se nepřijemným dotěrům, kteří se je snažili pohnout, aby před prahem svého království studní znovu vztyčili hlídky, jež tam usnuly.

Hnili v iluzi štěstí, jež viděli v majetku. Štěstí však spočívá jen v žáru činů a v tvůrčím uspokojení. Ti, kdo se přestali za něco směňovat a berou svou potravu od jiných, ať byla jakkoli jemná a vybraná, ano, ti zjemnělí, kdo naslouchají cizím básním a vlastní básně nepíší, ti, kdo se těší z oázy, aniž jí sami poskytují cokoli živého, a kdo sahají po zpěvech dodaných odjinud, ti přivazují sami sebe ke chlěvskému žlabu a, proměnění v pouhý dobytek, jsou zralí pro otroctví.“

Řekl jsem jim: „Dobytím oázy se pro vás v podstatě nic nezmění. Je to jen jiná forma táboření v poušti. Neboť má říše je ohrožena ze všech stran. Její látkou není nic jiného než známé seskupení koz, ovcí, příbytků a hor, ale kdyby se roztrhl uzel, který je svazuje dohromady, zbude jen neuspořádaná stavební hmota, vydaná napospas drancování.“

[VIII]

ZJISTIL JSEM, že se lidé mýlí v otázce úcty. Sám jsem se totiž vždycky zajímal jen o práva, která má skrze člověka Bůh. A zajisté i sám žebrák, i když jsem jeho význam nepřeháněl, byl pro mne vždy jakýmsi vyslancem božím.

Odmítal jsem však připustit, že by snad žebrák se svým vředem a šeredností měl právo být uctíván pro sebe samého jako nějaká modla.

Nemohlo být nic hnusnějšího než ona městská čtvrť, vybudovaná na svahu kopce a spadající až k moři jako stoka! Z chodeb vedoucích do uliček se valila mdlá oblaka otráveného dechu. Otrhaní lidé jako malátné bubliny, které se pravidelně rozstříkují na hladině močálu, vystávali z těch hnilobných hloubek jen proto, aby si vyšeptalými hlasy a bez nějakého skutečného hněvu spílali.

Viděl jsem tam malomocného, jak se oplzle smál a špinavým hadrem si vytíral oko. Byl především sprostý a z nízkosti se vysmíval sám sobě.

Otec přikázal, aby čtvrť podpálili. A všichni ti otrhanci se zuby nehty drželi svých plesnivých děr a začali se bouřit, dovolávající se svých práv. Práva na malomocenství uprostřed plísně.

„Je to přirozené,“ řekl otec, „protože spravedlnost podle nich znamená ponechat všechno tak, jak to je.“

S křikem se začali dožadovat svého práva na hnilobu. Z hniloby vyrostli, a byli tedy pro ni.

„Necháš-li rozmnožit šváby,“ řekl otec, „zrodí se práva švábů. Je zřejmé, jaká. A zrodí se písně, které je budou slavit. A zpívat o velikém dramatu švábů, ohrožených vyhynutím.“

„Být spravedlivý...“ řekl otec, „k tomu je třeba volit. Spravedlivý k archandělu, nebo spravedlivý k člověku? Spravedlivý k ráně, nebo k zdravému tělu? Proč bych měl poslouchat člověka, který mi cosi vykládá ve jménu svého moru?“

Ale budu ho léčit kvůli Bohu. Neboť i on je příbytkem božím. Ale ne tak, jak si přeje, neboť to z něho hovoří vřed.

Až ho však očistím a omyji a poučím, pak bude jeho přání jiné a on sám zavrhne člověka, jakým byl. Proč bych měl tedy být spojencem tomu, kterého on sám zavrhne? Proč bych mu měl bránit, jak si to přeje malomocný hrubec, aby se zrodil a nabyl krásy?

Proč bych měl stranit tomu, co je, proti tomu, co bude? Proč bych měl stranit tomu, co živoří, proti tomu, co je mocné a co trvá?

„Spravedlnost je podle mne v tom“, řekl otec, „vážit si člověka kvůli pokladu, který v sobě opatruje. Tak jako si vážím sám sebe. Neboť i v tom druhém se odráží stejné světlo. Třeba v něm bylo sebedmín